

Idees

Quanta exaltació!

**Josep Maria
Terricabras**

Si hi ha un terreny en què totes les opinions són possibles, gairebé desitjables, és el terreny de la política. Per això entenc la mar de bé que la decisió d'ERC de fer una entesa per a un nou tripartit hagi agradat molt o poc als uns i hagi desagradat poc o molt als altres. De segur que tots tenien bons arguments per pensar com pensaven. Les reaccions diverses més aviat indiquen que la política continua interessant. No hi ha, doncs, res a dir. Una cosa, però, m'ha estranyat: alguns dels que rebutgen la decisió d'ERC han arribat a inflamar-se i exaltar-se. Em sembla que exageren.

Si no és raonable carregar sobre cap partit la culpa de tots els mals i problemes que avui pateix Catalunya, tampoc no sembla raonable que s'exigeixi a aquest o aquell partit que redrexi el país i, si convé, que ho faci de seguida. Només els polítics populistes prometen miracles i efectes immediats. Els polítics responsables, no. Perquè fer política no és fer discursos sinó embrutar-se les mans en la realitat quotidiana. Fer política vol dir haver de concretar els desigs i les il·lusions per fer-los possibles, encara que només sigui una mica i encara que hagi de ser de mica en mica. En política no hi ha miracles. En política hi ha tenacitat, paciència, estratègies, reconeixement d'errors quan les estratègies o les tàctiques han estat equivocades, i tornar a començar, i tornar a treballar amb tenacitat i paciència.

La política està allunyada de l'enrabiada pomposa i grandiloqüent –que potser satisfà, però és retòrica– i és amiga, en canvi, d'anar fent camí, per molt discret que sigui. Els projectes polítics de gran abast no es duen a terme amb declamacions o bona voluntat, sinó amb accions concretes, limitades, que han de superar dificultats i entrebancs.

Això vol dir que en política val més no ser essencialista, és a dir, val més no quedar-se ancorat en posicions "pures", com les que s'expressen quan es diu que un independentista català no ha de col·laborar amb ningú que no en sigui, o que els defensors dels interessos catalans només poden defensar aquests interessos si van junts, i que en cap cas no s'han de contaminar pel contacte amb interessos diferents dels seus. La puresa del "o tot o res" acostuma a tenir mals resultats: o porta a la confrontació i a la paràlisi o bé condemna a la marginalitat i a la irrellevància. En tots dos casos, es fa finalment inviable allò que es volia aconseguir.

Quan les coses no van com ell voldria, el votant purista es desanima, es retira, es cansa, se sent traït. Com que no es fa allò que ell vol, es declara en vaga política, enrabiada i ofès. Francament, em sembla que en fa un gra massa. De la política, no se n'ha d'esperar la salvació sinó la millora de la vida col·lectiva. El dia que ho decideixin, els ciutadans se salvaran sols.

www.terrincabras-filosofia.info

30.000 milions d'euros

**Ramon
Tremosa**

Edia de les eleccions *El Periódico* va treure una portada poc precisa: no era com la del 16-N de 2003, en què s'hi contraposava el govern d'esquerra amb "l'experiment nacionalista" (ja hem vist com va acabar el primer experiment tripartit), però el dia 1-N deia que "Avui decidim com es gastaran els 30.000 milions d'euros de la Generalitat". Aquesta xifra correspon al seu pressupost consolidat per a l'any 2006.

Curiosament, aquest argument dels 30.000 milions l'han fet servir diferents partits. Piqué per a dir que la Generalitat ja té un pressupost molt gran i que no calia ni nou finançament ni més diners. Mas i CiU per a dir que "el pressupost de la Generalitat ha crescut fins a 30.000 milions!", i així justificar les bondats dels seus acords de finançament passats. I el diari més afí al PSC per a intentar mobilitzar l'electorat socialista que s'absté a les catalanes però que vota en massa en les eleccions realment importants: les de Madrid. No hi ha hagut efecte Montilla perquè la gent sap de debò en quines eleccions es ventilen les grans xifres i els grans temes (aeroports, immigració, trens de rodalia, finançament autonòmic...). Tot i el nou Estatut, president Maragall, la Generalitat encara és poder residual.

Dels famosos 30.000 milions només 17.000 corresponen a la cistella d'impostos del model de finançament autonòmic vigent. Uns altres 3.000 són transferències de l'estat que van al món local, però que passen només quatre hores per la caixa de la Generalitat. Uns altres 4.000 corresponen a transferències finalistes directes de l'estat a la Generalitat i a ingressos dels diferents ens públics catalans. Uns altres 1.000 són deute declarat de la Generalitat i els 5.000 restants es troben classificats sota l'enigmàtic epígraf de "Passius financers". Què són aquests passius? Més o menys, una altra manera d'expressar l'endeutament del nostre sector públic autònom. En un proper article donaré més detalls d'aquest punt.

Un percentatge altíssim dels 30.000 milions de la Generalitat està prèviament compromès en origen (sous a funcionaris, manteniment d'escoles i hospitals, transferències corrents), sense que el Govern català de torn hi tingui marge de manobra. Per a inversió pública, per exemple, la Generalitat l'any 2006 només ha pogut pressupostar 2.000 milions d'euros, la meitat que la Junta d'Andalusia i deu vegades menys que el Govern central.

Finalment, la pregunta tabú: quants impostos van pagar l'any 2006 els catalans? A partir de projeccions de dades parcials (alguna cosa en sé, vaig fer un llibre sobre el sector públic a Catalunya l'any 2002, que no hem pogut actualitzar per manca d'informació oficial), entre 60.000 i 66.000 milions d'euros. El 85% dels quals, per cert, amb nou o vell Estatut, continuen essent recaptats des de Madrid.

www.ramontremosa.com